

Bohoslužby v Zábřeze 1.ledna 2016

Lk 2, 16-21

Milé sestry, milí bratři, začíná opět další rok. Každý začátek je plný různých očekávání. Nevíme, co nás čeká, kam dojdeme, jak se naplní náš čas. Věříme, tušíme, že tyto kroky budou pod Boží ochranou, povedou k dobrému. Avšak v jednotlivostech je přicházející čas velikým otazníkem, za který neumíme dosadit odpověď. Jsme na počátku, stejně jako třeba čerstvě narozené dítě.

I když člověk neví, co ho čeká, stejně o tom přemýšlí, plánuje. Chceme ten čas prožít co nejlépe, chceme jej naplnit něčím smysluplným. Nechceme jej jen tak promarnit. Přemýšlíme, co budeme dělat, kam své kroky upneme. Stejně jako u malého dítěte. Nevíme, co z něj bude, ale stejně jej vychováváme, k něčemu jej vedeme, nenecháme ho jen tak, aby si samo našlo svou cestu. Vlastně už tím nejprvnějším krokem, který pro děti konáme, je pojmenování. Dostává jméno, tím se stává součástí tohoto světa, svět s ním později má jak komunikovat, navazovat vztah, může ho nějakým způsobem zařadit. Jméno je důležité. Ostatně nějakým podivným či hloupým jménem můžeme dětem znepříjemnit život, stejně tak jménem cosi vyjádříme o nás samotných. Proto rodiče nad jménem tráví kolikrát dost velký čas. I když někdy má dávání jmen svá jasná pravidla. Zejména u chlapců. Jméno se dědí, projevuje se v něm příslušnost k určité rodině. To najdeme třeba při narození Jana Křtitele. Chtěli ho pojmenovat po otci, protože se to tak zkrátka dělalo. Prvorozený syn má být pokračování otce. Když jeho matka navrhla jméno Jan, byly zde opět námitky, že nikdo z rodiny se tak nejmenuje. Dát mu takové jméno znamená vybočit z řady, překročit zaseté zvyklosti. Může to být signál něčeho mimořádného kolem onoho dítěte. To si mnohem víc smíme uvědomit u dalšího biblického dítěte, Ježíše.

Dnes máme nejen nový rok, ale také osmý den po narození Páně. Pro každého chlapce to znamenalo, že se podrobil obřízce a dostal jméno. Platí to i pro Ježíše. Stává se součástí Božího lidu, vstupuje do Hospodinovy smlouvy. Ježíšovo narození dává tušit, že se jedná o dítě mimořádné. Asi není běžné, aby na narození dítěte upozorňoval andělský zástup, aby se o něm pastýři dozvíдали, že je očekávaným Spasitelem. Mimořádné děti by mohly mít možná výjimku, napadlo by nás. Proč má Ježíš vstupovat do smlouvy s Hospodinem? Proč má být podroben Zákonu, když je vlastně nad ním? Asi by to byl podivný postup. Ježíš nepřišel, aby byl někým extra, ale aby se stal jedním z lidí. A tak, když je třeba být obřezán a dostat jméno, jde i on touto cestou. Z těch, co jsou kolem něj, možná nikdo ani netuší, že toto dítě je někým výjimečným,

mimořádným. Jeho mimořádnost je zatím skryta v Mariině srdci a také ve jménu, které dostane. I když to jméno samo o sobě nemusí být zase tak neobvyklé. Ne, že by to byla přímo móda, ale nositelů takového či podobného jména i v Bibli najdeme více. Je to vlastně zajímavé, že jméno, které máme v takové úctě, patří k těm běžnějším ve své zemi. A tak vzdor významu jména i svým jménem Ježíš prokazuje, že se stává běžnou součástí tohoto našeho světa. V žádném ohledu nevyčnívá. A tak když při obřízce má zaznít Ježíšovo jméno, mohou to ostatní přítomní vnímat jako vyznání rodičů, kam upínají svou naději. Vlastně se ničím v tuto chvíli neliší od těch, kdo ve vyznavačském jménu chtějí vyjádřit naději, že jejich děti na tom budou lépe, budou svědky onoho Božího vykoupení mezi jeho lidem. Dalo by se tak říct, že na počátku Ježíšova života stojí naděje jeho rodičů, že se dočká Boží spásy.

To je dobrý začátek i pro nás. Naděje příchodu spásy Boží. Co víc bychom v dalším roce mohli chtít než právě tento Boží vstup do světa? Úžasné na tomto vstupu je to, že je velice nenápadný. Stejně jako ti, kdo byli kolem Ježíšovy obřízky, i u nás zajisté platí, že můžeme mít naplnění tohoto zaslíbení přímo před očima a stejně ho nepoznáme, dokud nepřijde pravý čas. Ta naděje je v tom, že očekávání není upnuto do daleké budoucnosti, ale už je to skoro přítomnost. Proto je to naděje, která nás může posilovat, může být základním kamenem každého dne našeho života. Každý den se může odehrát něco, co nás přiblíží Bohu, co bude zlomem i v životě našich blízkých. Tato naděje může převažovat nad skepsí, která by plynula z pozorování našeho okolí. Může převažovat nad strachem, který se velmi ochotně ukazuje, když člověk vyhodnocuje mnoho informací o sobě i svém světě.

Kromě nenápadného začátku cesty Božího syna v tomto světě, stojí za pozornost ještě jedna další věc u Ježíšovy obřízky. Jméno Ježíš je určitě pěkné. Možná by ale rodiče uvažovali o nějakém jiném. Třeba Josef, nebo nějaký jiný předek by se hodil jako inspirace. Avšak Ježíš se narodil za výjimečných okolností. Ale nejen to, za výjimečných okolností jej také Maria počala. A to je právě ten důležitý moment. Udělení jména totiž mělo jistou souvislost s panstvím, ovládnutím. Již na počátku Bible čteme příběh, jak k člověku přicházejí různá zvířata a člověk je pojmenovává. Pojmenovává i svou ženu. Vyjadřuje tím naplnění příkazu Božího, aby panoval nad zemí, byl jejím správcem. A dělá to vlastně i u dětí, nad kterými takto drží svou ruku, aby je vedl, vychovával, rozhodoval o nich. I když se obřízkou stávají součástí Boží smlouvy, jsou podrobeni svým rodičům. Z tohoto hlediska je tak pojmenování malého dítěte jménem Ježíš něco běžného. Jenže přeci jen je zde jena poznámka, která pohled na událost může zásadně změnit. Dali mu jméno, která ale dostal od anděla. Formálně tedy jméno dávají rodiče, ve skutečnosti ale Ježíše pojmenoval sám Bůh, který toto jméno sdělil Marii. Co to znamená? Docela veliký posun v jednání člověka. Vždyť nechává Boha, aby se prolomil do jeho panství. Ono to většinou bývá naopak, člověk se snaží prolomit do panství Božího. Chce zasáhnout do toho, co Bůh koná. Ale v jednání Marie s Josefem vidíme, že to jde i naopak. I člověk tak ustupuje Bohu ze svých pozic. To je dobrá zpráva a vlastně nutný krok. V Ježíši Bůh přichází, aby byl člověku blíž, aby jej vrátil do Boží náruče, pod Boží panství a vymanil z panství hříchu. Když Josef s Marií přijímají Ježíše a přijímají jméno, které mu dají, je to krok, který s tímto Božím plánem souzní. Nedělají si na Ježíše nárok jako na svého, ale nechávají jej Bohu,

dovolují, aby Bůh byl jeho Pánem. Nechtějí si Boha podmanit, ale sami se poddávají. To je také důležitý krok pro další Ježíšův život. Hlavní slovo v tomto životě má Bůh.

Dnes to již s udělováním jména dětem nevidíme v takových souvislostech jako v době Ježíšově. Jméno dítě mít musí a tak jsme to my, kdo je dětem dává. Nicméně to, co učinil Josef s Marií při Ježíšově pojmenování, můžeme přenést obecněji do svého života. Jde o ten krok poslušnosti, odevzdanosti. Tím se dá velmi dobře začít tento rok, ale samozřejmě každý den tohoto roku. Počátek všeho je naše poslušnost Bohu, úcta k jeho slovu. Ať je již před námi cokoli, právě v Božím slově, v tom, co říká, je cesta, jak ty všechny věci můžeme dobře zvládnout. Stojíme na začátku něčeho nového podobně jako Ježíš, jako děti. Máme ale přeci jen jinou pozici. Co je před námi můžeme do jisté míry ovlivnit. Nejsme závislí na rodičích, jsme závislí jen na svém rozhodnutí. Můžeme si vybrat, co bude naše další kroky určovat a naplňovat. Právě odkaz k Bohu a důvěře v jeho slovo je jedna z možností. Je to úžasná možnost.

Do nového roku můžeme vstupovat s mnoha odhodláními, předsevzetími. Přeci jenom, je to možnost nového počátku. Ovšem ten skutečný počátek přijde, když poznáme, že něco změníme jen s pomocí Boží. Svůj život jsme ztratili kvůli touze po bohorovnosti, touze po samostatnosti, nezávislosti na Bohu. Nebylo to dobré. Přineslo to spoustu bolesti Bohu i člověku. Bohu stále působíme bolest, když jeho slovo odstavujeme na vedlejší kolej a řídíme se svými vlastními slovy, svými rozumy. Tímto způsobem toho možná můžeme hodně naplánovat, ale málo co stihneme realizovat opravdu k Boží slávě. Proto se nebojme pustit Boha i tam, kde se nám zdá, že to není nutné, že je to oblast, kterou nám sám dal, abychom v ní vládli. I když to nutně nevypadá, je to pro nás potřebné. Vždyť Bůh se nám vydal v Ježíši cele, dokonce tak, že se nechal od nás zabít. Proč tedy mu my nedokážeme dát celý svůj život, podřídit mu každou svou cestu své rozhodnutí? Chceme-li začít něco opravdu nového, můžeme právě v tomto směru, ve vztahu k Bohu k jeho slovu. Dejme mu místo na počátku každé cesty, každého díla, každého našeho dne. Pak poznáme, že jméno dané Ježíšovi při obřízce platí i pro nás. I do našich životů přichází Bůh jako spása.

Pane Ježíši, s tebou smíme začínat každou svou cestu, každý den nám dáváš poznat své slovo, aby tak naše kroky měly oporu a cíl. Prosíme o to, abychom tvé slovo měli stále ve vážnosti a nezapomínali na něj při svém rozhodování.

Amen.

Nový rok - 1.ledna 2016

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 01 Březen 2016 12:08 -
